

### [Udenrigsministeren.]

er kun dette, om man skal anvende udtrykkelig Lovgivning i de Tilfælde, hvor der foregaar en Omflytning, saaledes at Personer, man har til Raadighed inden for Tjenesten, anvendes et andet Sted end det, hvor de hidtil har været anvendt. Med Hensyn til Antallet af Personellet, med Hensyn til Personellets Fordeling i Lønningsklasser, med Hensyn til hele Lønningsystemet bliver alt bestaaende, som det er nu; der skal i alle Tilfælde en samlet Lovgivningsbeslutning til for at ændre noget i saa Henseende. Hvad man derimod fra Ministeriets og fra Udvalgsflertallets Side har anset for hensigtsmæssigt, det er, at Forandringer kan foregaa fra Land til Land med det samme Personel, uden at dette er Genstand for en samlet Rigsdagsbeslutning, ikke saaledes at Rigsdagen holdes udenfor — Finansudvalg og det udenrigspolitiske Nævn vil faa Lejlighed til at drøfte Spørgsmaalene med Ministeriet, ligesom Erhvervsorganisationerne, hvor deres Interesser paa nogen Maade berøres, vil faa Adgang dertil —, men en offentlig Forhandling vil altsaa ikke efter den fremtidige Ordning komme til at foregaa. Man kan maaske sige, at det kunde man lige saa godt have indført i 1921 eller i 1927, man kunde lige saa godt dengang have været opmærksom paa det ønskelige deri, men jeg vil gerne derom gøre den ene Bemærkning, at der er en væsentlig Forskel.

Paa tidligere Tidspunkter laa mangt og meget stille, som nu er i stadig Bevægelse. Da mente man for en nogenlunde rum Periode at kunne sige: Dér og dér har vi Brug for en Repræsentation, medens Omskiftningerne i de senere Aar har været saa mangfoldige, at det atter og atter har vist sig, at man blev hemmet, naar man ikke kunde foretage disse Bevægelser paa en lettere Maade end hidtil. Man kan selvfølgelig sige, at man vilde jo nok faa Rigsdagens Tilslutning, i givet Tilfælde, men jeg tror, Erfaringerne viser, at man dog vil vige tilbage for hvert Aar eller hvert andet Aar at vedtage en ny Lovgivning om Udenrigsministeriets Tjeneste. Jeg tror tillige, at man ikke skal lukke Øjnene for, at hvis man peger en eller anden bestemt Post ud og siger: Nu er den overflødig, nu kan vi gaa hen til et andet Land, saa vil det i det Land, fra hvilket vedkommende Embedsmand flyttes, vække ubehagelig Opmærksomhed. Der er en stor Gruppe af Lande, som lægger megen Vægt derpaa, og en større Diskussion derom med Grunde for og imod, behandler de paagældende Landes Stil-

ling og deres Betydning for os, kan ikke siges at være hensigtsmæssig. Jeg er derfor tilfreds med, at man forhaabentlig nu faar gennemført en noget større Bevægelsesfrihed og dermed sikrer en større Smidighed i Udenrigstjenesten og giver bedre Betingelser for den fulde, praktiske og hensigtsmæssige Udnyttelse af det Personel, der staaer til Ministeriets Raadighed.

**Formanden:** Det ærede Medlem Hr. Vanggaard har Ordet for en kort Bemærkning.

**Vanggaard:** Over for den højtærede Udenrigsministers Udtalelse om, at en offentlig Diskussion her i Tinget om Flytning af Poster, Nedlæggelse eet Sted og Overflyttelse til et andet, kan virke ubehageligt i det paagældende Land, skal jeg indrømme, at noget saadant kan naturligvis fremføres mod den hittidige Ordning. Jeg tror imidlertid ikke, at den har haft en saadan Virkning, og en Henstilling fra Ministerens Side om, at visse Ting ikke bør omtales under en offentlig Forhandling, har efter min Erfaring altid fundet Tilslutning. Jeg mener altsaa stadig væk, at den almindelige Lovgivningsvej med paafølgende Udvalgsbehandling vilde være den rigtige.

**Formanden:** Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har Ordet for en kort Bemærkning.

**Ole Bjørn Kraft:** Jeg er enig med den højtærede Udenrigsminister i, at Lovforslaget ikke er meget vidtrækkende. Jeg er ogsaa enig i de Betragtninger, som har ført til, at man har foretaget en Ændring i det oprindelig fremsatte Lovforslag, og har ogsaa stemt herfor, idet jeg mente, det var en Forbedring af selve Lovforslaget. Men netop fordi Lovforslaget ikke rækker saa forfærdelig vidt, synes jeg, det er urimeligt, at man foretager et Brud paa det Princip, som har været gældende, den Fremgangsmaade, som hidtil har været anvendt. Der er, synes jeg, ikke fremført noget Argument for, at det er af afgørende Nødvendighed at skride hertil, og jeg synes derfor, at det er urimeligt, at man gaar bort fra det, som dog burde være det normale og rimelige under Folkestyret: at alle Beslutninger af en Karakter som disse behandles paa normal Vis gennem Rigsdagen. De Synspunkter, som Udenrigsministeren gør gældende i Retning af, at det er hurtigere og mere praktisk, vil med samme Styrke, med samme Ret kunne gøres gældende paa